

Zo Moeder, Zo zoon...
Robin Smeets uit Urmond door z'n moeder besmet...

Elke sport vindt haar kracht in de jeugd. Zonder jeugd geen toekomst! Ook onze duivensport heeft de jeugd meer dan hard nodig en omdat we ervan overtuigd zijn doen we niks liever dan er aan mee te werken om de sport onder de jeugd te propageren. Het is dan ook leuk te horen dat in een gezin van een duivenliefhebber er een is die de sportallures van vader heeft overgenomen. Feitelijk is hierin niets ongewoon gelegen omdat men dit in vele takken van de sport ziet. Een vader is in zijn jeugd voetballer geweest en door het bereiken van een zekere leeftijd heeft hij de voetbalschoenen aan de kapstok gehangen, maar hij blijft een bewonderaar van de sport en een trouwe supporter van de club. Een andere sportman heeft in zijn jeugd op het stalen ros vele successen behaald en ook hij kwam tot een leeftijd dat hij uit de wielen gereden werd. Dus voor hem kwam toen ook het einde van zijn liefhebberij maar bleef een vurige bewonderaar van de wielersport. Wat ziet men nu vaak gebeuren? “ De appel valt niet ver van de boom “; wij zouden tientallen gevallen kunnen opnoemen dat uit het gezin van de sportman er een is die vaders roem in de sport heeft overgenomen. De naam blijft zo altijd voor de sport behouden en krijgt door de jeugd een goede aanwinst. In de duivensport gaat het enigszins anders. De jaren tellen hier voor de beoefenaar niet mee. Men kan deze sport a.h.w. tot zijn laatste levensdag beoefenen. Maar toch zijn hierin niet veel jongeren meer die in deze tijd in de voetsporen van hun vader treden en met de duivensport verder gaan. Maar uitzonderingen bevestigen de regel

Door moeders beestenboel

In het geval van Robin Smeets was het zijn moeder die hem tot de duivensport bracht. Zij was het die alle dieren liefhad en er mee knuffelde. Zij had een hokje met sierduiven, een volière met kanaries, ‘n hond en een kat, een vijver met vissen en nog wel meer uit de dierenwereld. Het begon toen op een dag tussen de tuimelaars een jonge postduif op het hokje zat. Een duifje van Duitse afkomst en met een telefoonnummer in de vleugels gestempeld. Moeder Smeets

voelde het als haar plicht om het duifje bij de eigenaar aan te melden. En die eigenaar bleek te wonen in Gangelt, en dus op korte afstand. Het was dan voor haar helemaal geen probleem om het duifje wel even terug te brengen waar het thuis hoorde. Als dank voor zo veel sportiviteit en moeite kreeg ze van die Duitse liefhebber een jonge duif mee. En die jonge duif voelde zich tussen de sierduiven best wel op zijn gemak. En zoon Robin had aan dit duifje ook zijn genot als hij zag hoe het buitlend en pijlsnel z'n rondjes in de omgeving maakte. De partner van moeder Smeets, die thuis bij z'n vader ook met duiven opgroeide, die vertelde Robin wat de liefhebbers met die postduiven als sport bedreven. En daardoor werd Robin nieuwsgierig gemaakt. Een weinige tijd daarna wilde hij wel eens zien of het werkelijk wel waar was dat die duiven terug kwamen als ze kilometers ver van het hok werden los gelaten. Dat gebeurde op 'n mooie zonnige dag toen de duiven op een tiental kilometers afstand van het hok werden weggebracht en daar de vrijheid kregen. Robin zat op die bewuste dag voor zijn hokje te posten. Toen hij dan zijn postduifje opeens als een pijl uit de boog zag arriveren, toen kreeg hij daar een gelukkig gevoel van. Een gevoel dat niet meer weg ging en resulteerde dat hij bovenal postduiven als hobby wilde hebben. Het zag er naar uit dat toen een nieuwe liefhebber zat aan te komen.

Hij was een vreemde verschijning

Op een inzet dag voor de late jonge duiven in het seizoen van 1999, zagen de liefhebbers van de club opeens 'n knaapje met zijn moeder het lokaal binnen komen. Een beetje beschaamd om zoveel bekijks probeerde de jongen bedeesd zijn duivenmandje dat hij meedroeg, buiten het gezicht van de aanwezige mannen te houden. Toen de voorzitter van de club de jongen en zijn moeder introduceerde en hij hun vertelde dat die jongeman het nieuwe lid van de club was, toen zag men ze ongeloofwaardig kijken. Als ze het niet gezien hadden hielden ze het niet voor mogelijk. Behoudens nog maar enkelen van de leden, waren ze allen 50-plussers en helemaal niet meer gewend aan zo een jeugdigheid tussen hun gelederen. Maar het deed niks aan het feit af dat het werkelijkheid was. Voor de jonge Robin was het nu nog even wennen om zich aan die "oude rotten" aan te passen en te leren van hun wat de duivensport zoal nog meer in petto heeft. En met jeugdige overmoed en zonder enige minderwaardigheid te tonen liet hij zien dat het hem allemaal ernst was. In heel korte tijd was dan ook zijn bedeesdheid verdwenen en voelde Robin zich als een kind thuis in de club. Met veel enthousiasme kwam hij na de vlucht met zijn klok naar het lokaal en als dan bleek dat hij in de prijzen was gekomen, dan kon hij zijn pret niet op. En naar het duivenseizoen op zijn einde liep had hij door horen, zien en zwijgen opgemerkt dat de duivensport in zijn geheel veel meer inhield dan hij voor mogelijk had gehouden.

Er kwamen nieuwe hokken en rassige duiven

Wat had die knaap een geluk dat hij in zijn sport zo werd bijgestaan door zijn moeder en haar vriend Piet Penris. In Geverik en in Stein waren liefhebbers die de sport beëindigden en in het streekblaadje hun duivenhok te koop aanboden. Een buitenkansje voor Robin Smeets om op deze advertentie af te gaan. Het was dan ook slechts een kwestie van even handelen tussen verkoper en koper om de deal te besluiten. In Geverik kreeg Robin bij het hokje nog 'n doffer en 'n duiven op de koop toe. Het was dan ook slechts enkele dagen na de verhandeling dat achter in tuin bij Robin op de Bramertweg 10 in Urmond de gekochte duivenhokken weer overeind stonden. Robin had nu de beschikking over een prima duiven accommodatie maar wat hem nu nog restte waren rassige duiven. Maar Robin had ook gehoord en gelezen over Nationale toppers. Over o.a. ene Lei Kurvers, een Jan Cobben en Tjeu Cox. In zijn ogen waren deze mannen op duivengebied figuren van een andere planeet waar met grote achting tegen op gekeken werd. Met alle moed die hij kon opbrengen waagde hij het om het genoemde trio te bellen en hun te vragen of ze misschien een jong duifje voor hem over hadden. En wat hij

eigenlijk niet had verwacht dat werd meer dan werkelijk. Bij Lei Kurvers in Hulsberg mocht hij zich liefst 5 jonge duiven halen, de afdelingsvoorzitter Jan Cobben had 4 jonge duiven voor hem en bij Tjeu Cox uit Stein kreeg hij er liefst 8 stuks. Met duiven die hij van clubgenoten Thei Zinken kreeg kon hij het nieuwe seizoen van 2000 al strijd leveren.

Alle begin is moeilijk

Het zou al heel apart zijn als Robin in zijn beginjaar met de oude duiven al een eerste viool zou gaan spelen. Meedoen was voor hem al een hele fijne gewaarwording. Maar toch lukte het hem om in de meeste vluchten zijn prijs te winnen. Met een doffer van clubgenoot Th. Zinken wist hij goed het papier te raken. Daar won hij namelijk regelmatig zijn prijzen mee in het SS-Maaskant. Het was voor hem alle vluchten spannend om mee te doen. Zelfs op de grote fondvluchten was hij van de partij. En niet om het spel alleen maar ook om de knikkers. Met een overgewende doffer uit Geverik won hij in de gewone vluchten al enkele prijzen om vervolgens op Dax met die doffer de 37^e prijs te winnen. En zo kreeg Robin de smaak van het grote fondspel te pakken. Daarom deed hij ook mee op Bordeaux en ook op deze vlucht vloog men hem ook niet weg. Van die vlucht won hij in het samenspel prijs 20 en in het Provinciale concours prijs 783. Kortom, Robin heeft een tevreden start gehad in zijn duivenhobby. De 12 jarige leerling aan het middelbaar onderwijs wist toen reeds dat hij op duivengebied nog een hoop te leren had. Met deze instelling en zijn liefde voor de duiven, en met de onmisbare steun van zijn Moeder en vriend Piet Penris, zat het er dik in dat hij een vaste plaats in het duivenmelkersgilde zou verwerven.

Nu, 22 jaar later de combinatie Smeets-Penris

De 34 jarige Robin is geen kleine jongen meer maar een grote kerel. Groot als kerel maar ook groot in de duivensport. Door de jaren heen heeft hij in de duivensport grote sprongen gemaakt. Zo'n grote sprongen dat hij zich met de beste fond spelers in Limburg kan meten. Op de vluchten zoals Barcelona, Marseille, Bergerac, Bordeaux om maar enige te noemen, heeft hij de laatste seizoenen met zijn compagnon Piet Penris (69) schitterende resultaten behaald. Successen die met vette letters in de sportbladen werden gepubliceerd. Het kleine duivenhokje van in het jaar 1999 zijn twee kanjers van hokken geworden. Het ene staat in Urmond bij zijn moeder en vriend Piet Penris en het andere bij hem zelf in Stein op de kelderstraat. En op die beide hokken worden duiven gespeeld onder de naam Smeets-Penris hok Stein en Smeets-Penris hok Urmond. En wat hun duiven op die beide hokken in hun mars hadden bleek zonneklaar als het puur op hangen aan kwam, aan 1000 meter per minuut en minder. Zoals onlangs van de klassieker Barcelona op 29 juli Toen werd het hok Smeets-Penris in Urmond als **éérste** en **32e** afgevlagd bij het ZLU inzetlokaal Beek-Gronsveld en het hok Smeets-Penris in Stein als **8-9-10-28**. Ook op de ZLU vlucht van Agen op 2 juli was het hok te Stein een maatje te groot voor de concurrentie. Het werd toen **1-40-57** en moesten alle grote fond mannen buigen voor hun Cracks. Van Robin en Piet met hun ijzervreters zullen we in de komende seizoenen nog veel gaan horen.

Pie Schepers.